

Arrest

nr. 185 394 van 13 april 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 21 november 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 oktober 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 februari 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat L. LUYTENS en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 28 augustus 2015 België is binnengekomen, diende op 31 augustus 2015 een asielaanvraag in.

1.2. Op 19 oktober 2016 nam de Commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekend schrijven van 16 oktober 2016 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*“Asielaanvraag: 31/08/2015
Overdracht CGVS: 11/01/2016*

U werd gehoord door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op 6 september 2016, tussen 9 u 11 en 13 u 11. U werd bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is. Uw advocaat, meester Luytens, was gedurende heel het gehoor aanwezig.

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Iraaks staatsburger van Arabische afkomst. U bent soennitisch moslim. U bent op 18 september 1986 geboren in Bagdad, en woonde voor uw vertrek in de wijk Saydiya.

U werkte als boekhouder in het bedrijf A.Z. Als bijverdienste was u ook chauffeur voor uw neef F., die bij het advocatenkantoor N.S.N. werkte. Op een dag was u samen met uw neef naar het huis van zijn grootvader (die tevens uw oom is), A., in Utaifia gegaan. Omdat daar toen een verlovingsfeest aan de gang was, bleven jullie daar slapen. De volgende dag, op 24 juni 2014, stonden uw neef en u op het punt te vertrekken naar de vastgoeddienst van Al Bayaa, toen uw neef een telefoontje kreeg van een onbekend persoon. Deze persoon zei dat hij info wou over het advocatenkantoor waar uw neef werkte, waarop uw neef antwoordde dat hij nu niet op kantoor was, maar deze persoon daar later kon ontmoeten.

Enkele minuten later, viel een bende gewapende mannen het huis van A. binnen. De belagers namen uw neef en u mee. Ze vertelden aan jullie familie dat ze zich geen zorgen moesten maken, en dat jullie gewoon even mee moesten voor een kleine ondervraging in verband met de veiligheidsprocedure van de staat.

Daarna werden jullie elk apart in een auto geplaatst. Jullie werden vastgebonden en geblinddoekt en naar een onbekende plaats gebracht. Tijdens uw opsluiting werd u gemarteld en uitgescholden.

Jullie ontvoerders vroegen vervolgens tienduizend euro losgeld aan de broer van F. om jullie vrij te krijgen. Jullie familie betaalde dit geld op 26 juni 2014. Dezelfde dag werd het lijk van F. onder een brug in de wijk Al Shaab gevonden. U werd op 27 juni 2014 vrij gelaten.

In oktober of november 2014 werd u telefonisch bedreigd. De personen die u belden zeiden dat ze u niet vergeten waren en dat uw beurt zo snel mogelijk zou komen. U contacteerde hierna de politie, die toen nog bezig was met de zaak van de moord op uw neef. Uw ontvoeringszaak werd geseponeerd omdat de zaak volgens de politie afgehandeld was met het betalen van het losgeld. De politie had ook geen interesse om het nummer van het dreigtelefoontje dat u ontving na te trekken. Na dit telefoontje en omdat de politie geen serieuze stappen zette om de daders van uw ontvoering en de moord op uw neef te arresteren, had u besloten het land te verlaten.

U verliet Irak op 6 augustus 2015. Daarna reisde u via Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Belgrado, Oostenrijk en Duitsland naar België. U kwam op 28 augustus 2015 aan in België. Op 31 augustus 2015 vroeg u asiel aan. De reden dat u pas in augustus 2015 vertrok, was dat het onderzoek naar de moord op uw neef nog niet was afgesloten, en dat u volgens de traditie van de stam nog moest wachten tot de daders geïdentificeerd waren.

Tijdens uw verblijf in België, op 21 februari 2016, werd een persoon genaamd B. gearresteerd. Er was een arrestatiebevel tegen hem en twee andere personen genaamd K. en I., uitgevaardigd op 22 september 2014. Hij bekende de deelname aan de feiten die u en uw neef meemaakten en bevestigde de deelname van de andere twee personen. Zij zijn nog niet gearresteerd.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: in originele vorm uw nationaliteitsbewijs (dd. 8 augustus 2005), uw identiteitskaart (dd. 6 november 2012); in gekopieerde vorm foto's van uw verwondingen, de overlijdensakte van uw neef (dd. 26 juni 2014), een arrestatiebevel op naam van K. (dd. 2 september 2014), een foto van K., een arrestatiebevel op naam van B. (dd. 2 september 2014), een foto van B., een arrestatiebevel op naam van I. (dd. 2 september 2014), een foto van I., uw kieskaart.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet.

U was gedurende het gehoor niet in staat om gedetailleerd, doorleefd en consistent te vertellen over de vervolgingsfeiten die u en uw neef F. meemaakten in Irak. Ten eerste kon u amper vertellen over de reden waarom F. en u ontvoerd zouden kunnen zijn. Hierover verklaarde u enkel dat u niet probeerde te weten te komen om welke reden ook u ontvoerd werd gezien in het telefoongesprek enkel naar F. gevraagd werd en u vermoedt dat ze hem misschien viseerden om zijn werk en u ook meenamen omdat

u daar chauffeur was (CGVS, p. 18). De enige reden waarom u vermoedde dat de ontvoering met het werk van F. te maken had, was dat de ontvoering net het telefoontje, waarin gesproken werd over het kantoor van F., plaatsvond (CGVS, p. 19). Meer kon u hier echter niet over weten omdat volgens u alleen zij het antwoord weten op die vraag (CGVS, p. 18). U deed hiervoor geen moeite omdat u niet wist aan wie u dergelijke zaken moest vragen (CGVS, p. 18), en omdat de zaak volgens u niet serieus genomen werd door de politie gezien ze de zaak naar uw ontvoering geseponeerd hadden (CGVS, p. 19). De zaak van F. werd echter niet geseponeerd (CGVS, p. 19), en gezien jullie incident samenhangt is het niet aannemelijk dat u ook via zijn onderzoek niet zou willen te weten komen om welke reden ook u ontvoerd werd, zeker gezien u nog steeds een vrees verklaart te koesteren voor dezelfde daders. U verklaarde wel te vermoeden dat het dossier van F. in de toekomst ook afgesloten zou worden (CGVS, p. 19), maar ook dit is geen verklaring voor uw gebrek aan interesse toen het onderzoek lopende was. De recente aanhouding van B. (zie boven), spreekt bovendien ook dit vermoeden tegen. Dit straalt negatief af op de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Bovendien had u volgens andere verklaringen die u zowel bij DVZ als bij het CGVS gaf, wel de mogelijkheid om dingen te weten te komen over het dossier van uw neef, en dus ook over uw eigen ontvoering. Zo verklaarde u bij DVZ dat de ooms van F. bij de politie werken (vragenlijst CGVS, vraag 5). Indien dit zo is, kan men toch verwachten dat u of uw familie via deze personen meer informatie zouden proberen te verkrijgen over het dossier van F. Hiermee gaat u dan ook in tegen uw vorige verklaring, niet te weten aan wie u informatie zou moeten vragen over het dossier (zie boven).

Daarenboven slaagde u er wel in om bepaalde zaken te weten te komen over het dossier. Zo kon u interne documenten (foto's en arrestatiebevelen) uit dit dossier voorleggen, die u via de broer van F. verkregen had (CGVS, p. 12). Ook kon u andere informatie uit het dossier geven, zoals het feit dat er drie verdachten waren, waarvan twee broers en een neef van hen, inclusief hun namen. U kon zeggen waar deze personen werkten en foto's van hen voorleggen. Deze info zou u allemaal gekregen hebben uit het onderzoek van het politiebureau (CGVS, p. 12). Bij DVZ verklaarde u dat via dit onderzoek ook vernomen had dat de daders Koerden waren (vragenlijst CGVS, vraag 5). Ook zou u via het onderzoek vernomen hebben dat de daders deel uitmaakten van een crimineel netwerk (CGVS, p. 17), maar kon u ook hier niet meer over vertellen.

Hierover kan ten eerste opgemerkt worden dat het niet aannemelijk is dat u dergelijke zaken wel kon te weten komen, en over andere cruciale elementen in deze zaak amper kan vertellen. Zeker gezien hieruit blijkt dat u wel toegang had tot het onderzoek van de politie, en dus wel de kans had om hier zoveel mogelijk informatie uit te halen. Het feit dat u dit niet deed en enkel over bepaalde elementen info kon of wou bekomen en over andere elementen niet, is niet aannemelijk, zeker gezien de daders nog vrij rondliepen in Bagdad en u dus nog steeds in de angst verkeerde opnieuw gevisieerd te worden door hen (CGVS, p. 15). Indien deze personen door de politie onder een crimineel netwerk geplaatst worden, zouden zij immers ook info kunnen geven over het soort netwerk en de soort misdaden waarvoor zij gezocht werden. Het feit dat u over dit en tal van dergelijke elementen niet meer kan vertellen, doet dan ook ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag.

Over de daders van de ontvoering van uw neef en u en de moord op uw neef, gaf u bovendien tegenstrijdige verklaringen bij DVZ en het CGVS. Zo stelde u bij DVZ dat de daders tot een Koerdische groepering behoorden (vragenlijst CGVS, vraag 5). Tijdens uw gehoor op het CGVS vermeldde u echter niets over een Koerdische groepering (CGVS, p. 20). Wanneer u hiermee geconfronteerd werd, stelde u dat u tijdens uw gehoor reeds gezegd had dat de personen Koerden waren en dat er fouten moeten gebeurd zijn bij de vertalingen of het noteren (CGVS, p. 20). Het louter beschuldigen van de tolk is echter geen afdoende verklaring om zelfs wanneer u dit tot drie keer toe gevraagd werd, niet te vermelden dat de groepering Koerdisch was zoals u eerder verklaarde bij DVZ (CGVS, p. 19-20). Bovendien wordt alles wat verteld wordt tijdens het gehoor op het CGVS letterlijk genoteerd.

Ook uw verklaringen over de inval zelf zijn ongeloofwaardig. U verklaarde eerst dat de daders bij de inval lieten uitschijnen dat ze jullie enkel voor een simpele ondervraging kwamen halen, en dat jullie zich geen zorgen moesten maken (CGVS, p. 13). Wanneer u daarna gevraagd werd het moment van de inval te beschrijven, beschreef u dit als een erg gewelddadige en angstaanjagende gebeurtenis (CGVS, p. 16). Dit wringt echter met uw vorige verklaringen. Indien de daders wouden laten uitschijnen dat ze niets ergs van plan waren met jullie en jullie en jullie familie wouden gerust stellen, is het niet aannemelijk dat zij op een dergelijke, gewelddadige manier zouden binnenvallen, en zo juist wel angst opwekken. U verklaarde later ook zelf dat u en uw neef op het moment van de inval niet de indruk hadden dat jullie in een gevaarlijke situatie terecht gekomen waren (CGVS, p. 18). Ook dit strookt niet met de gewelddadige beschrijving van de inval, die logischerwijs toch alarmerend ervaren zou moeten worden. Wanneer u geconfronteerd werd met de tegenstrijdigheid tussen uw beschrijving van de inval en uw verklaringen in eerste instantie niet de indruk gehad te hebben dat de situatie ernstig was, stelde u dat ze enkel tegen de vrouwen die aanwezig waren zeiden dat ze van de staat waren en dat het niets ernstig was om hen gerust te stellen en niet tegen jullie (CGVS, p. 18). Hiermee geeft u echter

geen afdoende verklaring voor deze tegenstrijdigheid maar opnieuw een tegenstrijdige verklaring, gezien u voordien zei dat jullie geen twijfel hadden aan hun woorden dat ze van de overheid waren en jullie maar even zouden meenemen, waarmee u impliceert dat deze woorden ook aan jullie gericht waren (CGVS, p. 18). Ook deze zaken stellen de geloofwaardigheid van uw verklaringen op de proef.

Ook over de martelingen die u tijdens uw gevangenschap onderging stelt het CGVS zich vragen. Zo kon u hierover weinig meer vertellen dan dat u geslagen en beledigd werd, en amper de plaats beschrijven waar u vastgehouden werd (CGVS, p. 20). Uw verklaring hiervoor was dat uw ogen toen bedekt waren, wat echter geen afdoende verklaring is om van een dergelijke ingrijpende gebeurtenissen niet meer te kunnen vertellen of geen andere zintuiglijke waarnemingen te kunnen weergeven. Bovendien is het niet logisch dat u gemarteld zou zijn, zonder dat er ook maar enig doel aan deze marteling gekoppeld werd. U verklaarde namelijk dat ze geen info van u probeerden te verkrijgen en dit enkel voor hun genot leken te doen (CGVS, p. 20). Hoewel dit niet onmogelijk is, lijkt de manier waarop u en F. volgens uw beschrijvingen ontvoerd werden, om meer te draaien dan puur sadisme. Ook het feit dat u vermoedt dat F. misschien omwille van zijn werk ontvoerd en vermoord werd (zie boven), doet toch verwachten dat ze u dan ook info over dit kantoor zouden gevraagd hebben gezien u via uw werk als chauffeur toch ook bepaalde info hierover zou kunnen geven.

Bovendien verklaarde u bij DVZ dat u niet wist op welke manier uw vader losgeld betaalde aan de ontvoerders (vragenlijst CGVS, p. 22). Het feit dat u ook hier niet meer informatie over vroeg, doet wenkbrauwen fronsen. Bovendien is de betaling van dit losgeld volgens u de reden dat uw zaak door de politie geseponeerd werd (CGVS, p. 14), waardoor men toch kan verwachten dat u hier meer interesse in zou tonen. Opnieuw weet u over dit element bepaalde zaken wel en andere zaken niet, zo kan u wel zeggen wanneer dit losgeld betaald werd, hoe uw vader eraan geraakte, en hoeveel losgeld er juist gevraagd werd (CGVS, p. 14; vragenlijst CGVS, vraag 5). Het feit dat u over een ander element, de manier van betaling, verklaart niks te weten, doet dan ook hier afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Ook het feit dat u verklaarde dat zowel u als F. door het betalen van het losgeld normaal gezien vrijgelaten zouden worden, waarna F. nog op de dag van het betalen dood werd teruggevonden en u de dag erna werd vrijgelaten komt ongeloofwaardig over (CGVS, p. 22). Het is namelijk niet aannemelijk dat indien voor jullie beiden losgeld gevraagd werd, ze één van de personen zouden vermoorden en de andere zouden vrijlaten. Hoewel het inderdaad voorvalt dat ontvoerders hun slachtoffers ook na het betalen van losgeld vermoorden in Bagdad, is het bizar dat zij hierbij één van jullie twee wel zouden laten leven. Ook het feit dat het lijk van F. nog dezelfde dag werd vrijgegeven en u pas de dag erna vrijgelaten werd, zijn elementen die de geloofwaardigheid van uw verklaringen in vraag stellen.

Verder stelt het CGVS zich vragen bij de geloofwaardigheid van de dreigtelefoon die u verklaarde ontvangen te hebben in oktober of november 2014, gezien u hier niets over vermeldde tijdens uw gehoor bij DVZ (vragenlijst CGVS, vraag 5). Nadat u hiermee geconfronteerd werd, stelde u dat u dit wel vermeld zou hebben op DVZ (CGVS, p. 15). Indien u dit zou gedaan hebben, zou dit ook blijken uit het verslag van uw interview bij DVZ. Het louter stellen dat u dit wel gezegd heeft, is dan ook geen afdoende verklaring voor deze tegenstrijdigheid. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen bijkomend aangetast.

Tot slot wil het CGVS erop wijzen dat u tijdens uw gehoor op DVZ en op het CGVS tegenstrijdige verklaringen gaf over uw woonplaatsen. Zo stelde u bij DVZ dat u van 1988 tot 2006 in Saydiya woonde en daarna tot uw vertrek op 6 augustus 2015 in Mansour (verklaring DVZ, vraag 10). Bij het CGVS verklaarde u echter dat u in 2010 definitief teruggekeerd was naar Saydiya (CGVS, p. 5). Hierna werd u geconfronteerd met het feit dat dit niet klopte met uw verklaringen bij DVZ, waar u zelfs nog toegevoegd had dat uw ouders in 2014 terug gekeerd waren naar Saydiya en u in Mansour gebleven was omdat u daar werkte (verklaring DVZ, vraag 10). U trachtte deze tegenstrijdigheid uit te klaren door te stellen dat de hele familie is terug gekeerd in 2009 (in plaats van in 2014) en u wat later, maar dat uw definitieve terugkeer in 2010 was (CGVS, p.5). Hiermee klaarde u echter allesbehalve uw vorige tegenstrijdigheden uit en stelde u opnieuw dat u terugkeerde in 2009 en 2010 terwijl u volgens uw verklaringen bij DVZ helemaal niet teruggekeerd was. Het feit dat u ook over dergelijke zaken niet zonder tegenstrijdigheden kan vertellen, straalt negatief af op de geloofwaardigheid van uw verklaringen in het algemeen.

Door al deze tegenstrijdigheden en vage verklaringen kan het CGVS niet anders dan besluiten dat geen geloof kan gehecht worden aan uw asielaanvraag. Deze elementen kunnen dus geen basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming, met name de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet.

Zelfs indien uw vervolgingsfeiten wel geloofwaardig zouden bevonden zijn, wat in deze zaak niet het geval is, dan zou het feit dat u pas meer dan een jaar na de feiten van uw ontvoering en ongeveer tien maanden na de dreigtelefoon besloot uw land te verlaten, bovendien de ernst en actualiteit van de

voorgehouden vrees voor vervolging in ernstige mate relativeren. Als verklaring voor uw late vertrek stelde u ten eerste dat u na uw ontvoering en foltering een paar maanden moest herstellen (CGVS, p. 15). Het feit dat u enkele maanden moest herstellen, is echter nog steeds geen verklaring voor het feit dat u ook na uw herstel nog ettelijke maanden wachtte om uw land te verlaten. Verder stelde u dat u niet kon vertrekken omdat het onderzoek nog gaande was, en dat u volgens de traditie van de stam moest wachten tot de ouders geïdentificeerd werden (CGVS, p. 15). Ook deze elementen zijn geen afdoende verklaring voor uw late vertrek, gezien er logischerwijs verwacht kan worden dat indien men een gegronde vrees voor zijn leven koestert in zijn land van herkomst, dergelijke zaken geen reden zijn om een vlucht uit dit land uit te stellen. Zeker gezien u zelf verklaarde dat de politie de zaak niet ernstig nam (CGVS, p. 15), is het niet aannemelijk dat u toch wachtte op de uitkomst van de zaak. Hiermee wordt zowel de ernst als de actualiteit van uw vrees op de helling gezet.

Om een beeld te krijgen van uw volledig risico bij terugkeer naar Bagdad, werd tijdens uw gehoor op het CGVS ook gepeild naar de aanwezigheid van een vrees voor eventuele problemen omwille van uw soennitische afkomst en of stamnaam in uw wijk. Hierbij verklaarde u zelf dat u nooit problemen gehad hebt omwille van uw stamnaam (CGVS, p. 3) en dat het bekend is in uw wijk dat u soenniet bent, maar hierdoor nooit problemen gekend hebt (CGVS, p. 4). U verklaarde de afwezigheid van problemen in uw wijk door het feit dat de bewoners reeds lang goede contacten hebben, waardoor er geen sektarische problemen zijn of althans niet door u ervaren worden, wat blijkt uit bovenstaande verklaringen (CGVS, p. 5). Hoewel sjiieten in de meerderheid zijn in uw wijk, is er volgens u bovendien geen enkele strekking die de andere probeert te onderdrukken (CGVS, p. 6). Omwille van bovenstaande verklaringen, kunnen ook sektarische problemen of de vrees daartoe in uw geval niet ingeroepen worden als vluchtreden. Hierdoor kunnen ook deze elementen geen basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming, met name de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Uw identiteitsdocumenten kunnen hoogstens uw verklaringen over uw identiteit, nationaliteit en herkomst ondersteunen. Deze elementen staan hier niet ter discussie. Verder legde u de overlijdensakte van uw neef F., arrestatiebevelen en foto's neer van de verdachten in de zaak van de ontvoering van u en uw neef en de moord op uw neef. Uit de op het CGVS beschikbare informatie blijkt ten eerste dat de bewijswaarde van documenten uit Irak erg gering is. Gezien het erg makkelijk is om dergelijke documenten te laten aanmaken in Irak, kan ook het louter voorleggen van deze documenten, in afwezigheid van een geloofwaardig asielrelaas, uw verhaal niet aannemelijk maken. Tot slot legde u ook foto's voor van de verwondingen die u volgens uw verklaringen tijdens uw ontvoering opliep. Het commissariaat betwist niet dat u verwondingen opliep, maar deze foto's tonen enkel deze verwondingen zelf aan, en kunnen niets zeggen over de oorzaak hiervan en het eventuele verband met uw asielrelaas.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypotheses, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit "de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict". Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een binnenlands gewapend conflict. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig of blind geweld. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van

doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, *Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence*, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, *The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States*, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, *K.A.B. V. Zweden*, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “*Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad*” van 23 juni 2016, en de COI Focus “*Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016*” van 12 augustus 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR’s “*Position on Returns to Iraq*” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada’in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden

anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de periode juni tot begin augustus 2016. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In dezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. De ontwikkelingen in de periode juni –augustus 2016 tonen echter aan dat IS nog steeds zijn toevlucht neemt tot talrijke kleinschaligere aanslagen en regelmatig grotere aanslagen pleegt, voornamelijk op plaatsen waar veel sjiieten samenkomen. De aard en het patroon van geweld in Bagdad is dan ook niet fundamenteel gewijzigd.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het

leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Irakese burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Irakezen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest *J.K. and Others v. Sweden* van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (*EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111*).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke

omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. De documenten waar het CGVS zich op beroept zijn toegevoegd aan uw administratief dossier.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker kan zich niet vinden in de gevolgde redenering en motivering van de bestreden beslissing, gelet op zijn gedetailleerde asielverhaal, en in het licht van de complexe en chaotische toestand in Irak en Bagdad. Verzoeker bevestigt zijn verklaringen en betwist aldus verschillende motieven van de bestreden beslissing aangaande de vluchtelingenstatus:

(i) Verzoeker betwist de redenering van de Commissaris-generaal omtrent de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen met betrekking tot de informatie verkregen uit het onderzoek naar de ontvoering. Hij verduidelijkt hierbij dat hij via de broer van zijn neef F. informatie kon bekomen die bekend was bij de politie, maar dat het volledige dossier in handen is van de inlichtingendiensten, waardoor verzoeker hier geen toegang tot had. Verzoeker voegt toe dat hij zal trachten meer gegevens te verzamelen uit het strafdossier.

(ii) Verzoeker wijst erop dat de vergelijking tussen de verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en die bij de Commissaris-generaal ontegensprekelijk nuanceverschillen aan het licht brengt. Dit is volgens hem echter geen reden om zijn verklaringen als dusdanig in vraag te stellen, nu deze verschillen voortkomen uit het feit dat het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet volgens hetzelfde stramien verloopt als bij de Commissaris-generaal en waarbij men het zo kort mogelijk moet houden.

(iii) Met betrekking tot de tegenstrijdigheden waargenomen in verzoekers verklaringen omtrent de Koerdische identiteit van zijn belagers, stelt verzoeker dat dit feit reeds werd vermeld bij de Dienst Vreemdelingenzaken; het feit dat zijn verklaring hieromtrent bij de Dienst Vreemdelingenzaken melding maken van een militia, terwijl het eigenlijk een criminele groepering betreft, is volgens hem te wijten aan een slechte vertaling.

(iv) Waar de bestreden beslissing opmerkt dat verzoeker in het verleden geen problemen kende omwille van zijn soennitische achtergrond, stelt verzoeker dat het niet volstaat om te verwijzen naar verzoekers verklaringen met betrekking tot het verleden. Hij stelt dat de bestreden beslissing een hypothetische vraag moet beantwoorden of verzoeker bij zijn terugkeer naar Irak problemen zou kennen omwille van zijn soennitische achtergrond, rekening houdend met de volatiele aard van het sektarisch geweld in Bagdad.

(v) Verzoeker werpt op dat hij voldaan heeft aan zijn medewerkingsplicht door documenten neer te leggen die klaarheid te scheppen over zijn identiteit en afkomst en een begin van bewijs heeft aangevoerd met betrekking tot de vervolgingsfeiten. Hij vraagt hiermee rekening te houden bij de beoordeling van zijn aanvraag en zal trachten bijkomende stukken neer te leggen.

Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus, licht verzoeker toe dat:

“Verzoeker begrijpt niet waarom er op grond van deze overwegingen besloten wordt dat er in zijn geval geen sprake is om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon; er wordt geen directe link gelegd met zijn persoonlijke omstandigheden, alhoewel dit toch de vereiste is, aldus de gemaakte analyse. Hij behoudt zich het recht voor hierop verder in te gaan tijdens de zitting, met name rekening houdend met het gezegde volatiele karakter van de veiligheidssituatie; alleszins is de laatste update van het CGVS niet recent genoeg om de situatie correct te kunnen inschatten.”

2.1.2. Ter ondersteuning van zijn beroep voegt verzoeker een kopie van zijn kieskaart toe aan het verzoekschrift. De Raad merkt op dat dit stuk reeds werd voorgelegd en zich in het administratief dossier bevindt.

2.1.3. In een aanvullende nota van 9 maart 2017 voegt de Commissaris-generaal de COI Focus "Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad" van Cedoca van 6 februari 2017 toe.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

2.3. Verzoeker komt in zijn verzoekschrift niet verder dan het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de Commissaris-generaal, hetgeen echter de motieven van de bestreden beslissing niet kan weerleggen.

De geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas wordt ondergraven door verschillende onwaarschijnlijkheden en tegenstrijdigheden. Verzoeker betwist vooreerst de motieven in de bestreden beslissing dat het ongeloofwaardig is dat verzoeker bepaalde informatie kon bekomen uit het strafdossier via de nonkels van zijn neef F. (CGVS-Vragenlijst, stuk 15, p. 2), maar verder geen interesse toonde om andere cruciale elementen van zijn ontvoering te achterhalen of verklaarde dat hij deze informatie niet kon bekomen. De bestreden beslissing oordeelde hieromtrent dat:

"Ten eerste kon u amper vertellen over de reden waarom F. en u ontvoerd zouden kunnen zijn. Hierover verklaarde u enkel dat u niet probeerde te weten te komen om welke reden ook u ontvoerd werd gezien in het telefoongesprek enkel naar F. gevraagd werd en u vermoedt dat ze hem misschien viseerden om zijn werk en u ook meenamen omdat u daar chauffeur was (CGVS, p. 18). De enige reden waarom u vermoedde dat de ontvoering met het werk van F. te maken had, was dat de ontvoering net het telefoontje, waarin gesproken werd over het kantoor van F., plaatsvond (CGVS, p. 19). Meer kon u hier echter niet over weten omdat volgens u alleen zij het antwoord weten op die vraag (CGVS, p. 18). U deed hiervoor geen moeite omdat u niet wist aan wie u dergelijke zaken moest vragen (CGVS, p. 18), en omdat de zaak volgens u niet serieus genomen werd door de politie gezien ze de zaak naar uw ontvoering geseponeerd hadden (CGVS, p. 19). De zaak van F. werd echter niet geseponeerd (CGVS, p. 19), en gezien jullie incident samenhangt is het niet aannemelijk dat u ook via zijn onderzoek niet zou willen te weten komen om welke reden ook u ontvoerd werd, zeker gezien u nog steeds een vrees verklaart te koesteren voor dezelfde daders. U verklaarde wel te vermoeden dat het dossier van F. in de toekomst ook afgesloten zou worden (CGVS, p. 19), maar ook dit is geen verklaring voor uw gebrek aan interesse toen het onderzoek lopende was. De recente aanhouding van B. (...), spreekt bovendien ook dit vermoeden tegen. Dit straalt negatief af op de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Bovendien had u volgens andere verklaringen die u zowel bij DVZ als bij het CGVS gaf, wel de mogelijkheid om dingen te weten te komen over het dossier van uw neef, en dus ook over uw eigen ontvoering. Zo verklaarde u bij DVZ dat de ooms van F. bij de politie werken (vragenlijst CGVS, vraag 5). Indien dit zo is, kan men toch verwachten dat u of uw familie via deze personen meer informatie zouden proberen te verkrijgen over het dossier van F. Hiermee gaat u dan ook in tegen uw vorige verklaring, niet te weten aan wie u informatie zou moeten vragen over het dossier (zie boven).

Daarenboven slaagde u er wel in om bepaalde zaken te weten te komen over het dossier. Zo kon u interne documenten (foto's en arrestatiebevelen) uit dit dossier voorleggen, die u via de broer van F. verkregen had (CGVS, p. 12). Ook kon u andere informatie uit het dossier geven, zoals het feit dat er drie verdachten waren, waarvan twee broers en een neef van hen, inclusief hun namen. U kon zeggen waar deze personen werkten en foto's van hen voorleggen. Deze info zou u allemaal gekregen hebben uit het onderzoek van het politiebureau (CGVS, p. 12). Bij DVZ verklaarde u dat via dit onderzoek ook vernomen had dat de daders Koerden waren (vragenlijst CGVS, vraag 5). Ook zou u via het onderzoek vernomen hebben dat de daders deel uitmaakten van een crimineel netwerk (CGVS, p. 17), maar kon u ook hier niet meer over vertellen.

Hierover kan ten eerste opgemerkt worden dat het niet aannemelijk is dat u dergelijke zaken wel kon te weten komen, en over andere cruciale elementen in deze zaak amper kan vertellen. Zeker gezien hieruit blijkt dat u wel toegang had tot het onderzoek van de politie, en dus wel de kans had om hier zoveel mogelijk informatie uit te halen. Het feit dat u dit niet deed en enkel over bepaalde elementen info kon of wou bekomen en over andere elementen niet, is niet aannemelijk, zeker gezien de daders nog vrij rondliepen in Bagdad en u dus nog steeds in de angst verkeerde opnieuw gevisieerd te worden door hen

(CGVS, p. 15). Indien deze personen door de politie onder een crimineel netwerk geplaatst worden, zouden zij immers ook info kunnen geven over het soort netwerk en de soort misdaden waarvoor zij gezocht werden. Het feit dat u over dit en tal van dergelijke elementen niet meer kan vertellen, doet dan ook ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas."

Verzoeker tracht deze motieven te onkrachten door te stellen dat het volledige strafdossier in handen is van de inlichtingendiensten, en dat hij bijgevolg geen toegang heeft tot alle informatie. Aan deze bewering kan geen geloof worden gehecht, aangezien uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker hier op geen enkel moment melding van maakte, terwijl hem bij de Commissaris-generaal verschillende keren werd gevraagd waarom verzoeker niet meer informatie kon bekomen uit het strafdossier. Verzoeker antwoordde hierop enkel dat *"het is zoals toen, geen progressie"* (CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 17-18) en *"ik vond dat het onderzoek niet serieus genoeg werd om te informeren waarom ik ben ontvoerd (...)"* (CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 18-19). De Raad is bijgevolg van mening dat het bovenstaande verweer van verzoeker een post-factum verklaring betreft, die na reflectie tot stand gekomen is na kennisname van de bestreden beslissing en die derhalve niet wordt aangenomen. De motieven in de bestreden beslissing zijn pertinent, correct en vinden steun in het administratief dossier en worden integraal overgenomen door de Raad.

De Raad stelt vervolgens vast dat de bestreden beslissing verschillende tegenstrijdigheden en onwaarschijnlijkheden in het asielrelaas van verzoeker vermeldt, zijnde (i) tegenstrijdige verklaringen met betrekking tot de Koerdische achtergrond van zijn belagers, (ii) ongeloofwaardige verklaringen omtrent de inval in het huis van verzoekers oom, (iii) ongeloofwaardige verklaringen omtrent de martelingen die verzoeker onderging, (iv) het feit dat verzoeker niet wist hoe het losgeld werd betaald, (v) tegenstrijdige verklaringen omtrent de dreigetelefoon, (vi) tegenstrijdige verklaringen met betrekking tot verzoekers woonplaats en (vii) het feit dat verzoeker tot tien maanden na de feiten gewacht heeft om het land te verlaten.

Verzoeker tracht de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden tussen verzoekers verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken en die bij de Commissaris-generaal te minimaliseren, door op te werpen dat het louter nuanceverschillen zijn, die bovendien uitgelegd kunnen worden door het feit dat verklaringen bij de dienst Vreemdelingenzaken zo kort mogelijk gehouden moeten worden. Dienaangaande stelt de Raad vast dat verzoeker bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken erop gewezen wordt dat van hem verwacht wordt dat hij kort, maar nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten aangeeft die tot zijn vlucht hebben geleid. In deze ontslaat het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen, verzoeker geenszins van zijn medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk zijn asielmotieven te vermelden van bij aanvang van de asielprocedure. Bovendien betreffen de vastgestelde tegenstrijdigheden kernelementen van verzoekers asielrelaas, waardoor redelijkerwijze kon worden verwacht dat verzoeker deze elementen correct weergeeft. Waar verzoeker vervolgens opmerkt dat verzoekers verklaring omtrent Koerdische militie in de DVZ-verklaring te wijten is aan een slechte vertaling, dient opgemerkt te worden dat de DVZ-verklaring geen verwijzing naar militie bevat (DVZ-verklaring, stuk 15, p. 2). Dergelijke verklaringen doen andermaal afbreuk aan verzoekers geloofwaardigheid. Verzoeker laat voor het overige de bestreden beslissing omtrent deze motieven ongemoeid en beperkt zich tot een loutere herhaling van zijn verklaringen, waarmee geenszins afbreuk gedaan wordt aan de in de bestreden beslissing vermelde pertinente en correcte motieven.

De Commissaris-generaal oordeelde aldus terecht dat:

"Over de daders van de ontvoering van uw neef en u en de moord op uw neef, gaf u bovendien tegenstrijdige verklaringen bij DVZ en het CGVS. Zo stelde u bij DVZ dat de daders tot een Koerdische groepering behoorden (vragenlijst CGVS, vraag 5). Tijdens uw gehoor op het CGVS vermeldde u echter niets over een Koerdische groepering (CGVS, p. 20). Wanneer u hiermee geconfronteerd werd, stelde u dat u tijdens uw gehoor reeds gezegd had dat de personen Koerden waren en dat er fouten moeten gebeurd zijn bij de vertalingen of het noteren (CGVS, p. 20). Het louter beschuldigen van de tolk is echter geen afdoende verklaring om zelfs wanneer u dit tot drie keer toe gevraagd werd, niet te vermelden dat de groepering Koerdisch was zoals u eerder verklaarde bij DVZ (CGVS, p. 19-20). Bovendien wordt alles wat verteld wordt tijdens het gehoor op het CGVS letterlijk genoteerd.

Ook uw verklaringen over de inval zelf zijn ongeloofwaardig. U verklaarde eerst dat de daders bij de inval lieten uitschijnen dat ze jullie enkel voor een simpele ondervraging kwamen halen, en dat jullie zich geen zorgen moesten maken (CGVS, p. 13). Wanneer u daarna gevraagd werd het moment van de inval te beschrijven, beschreef u dit als een erg gewelddadige en angstaanjagende gebeurtenis (CGVS, p. 16). Dit wringt echter met uw vorige verklaringen. Indien de daders wouden laten uitschijnen dat ze

niets ergs van plan waren met jullie en jullie en jullie familie wouden gerust stellen, is het niet aannemelijk dat zij op een dergelijke, gewelddadige manier zouden binnenvallen, en zo juist wel angst opwekken. U verklaarde later ook zelf dat u en uw neef op het moment van de inval niet de indruk hadden dat jullie in een gevaarlijke situatie terecht gekomen waren (CGVS, p. 18). Ook dit strookt niet met de gewelddadige beschrijving van de inval, die logischerwijs toch alarmerend ervaren zou moeten worden. Wanneer u geconfronteerd werd met de tegenstrijdigheid tussen uw beschrijving van de inval en uw verklaringen in eerste instantie niet de indruk gehad te hebben dat de situatie ernstig was, stelde u dat ze enkel tegen de vrouwen die aanwezig waren zeiden dat ze van de staat waren en dat het niets ernstig was om hen gerust te stellen en niet tegen jullie (CGVS, p. 18). Hiermee geeft u echter geen afdoende verklaring voor deze tegenstrijdigheid maar opnieuw een tegenstrijdige verklaring, gezien u voordien zei dat jullie geen twijfel hadden aan hun woorden dat ze van de overheid waren en jullie maar even zouden meenemen, waarmee u impliceert dat deze woorden ook aan jullie gericht waren (CGVS, p. 18). Ook deze zaken stellen de geloofwaardigheid van uw verklaringen op de proef.

Ook over de martelingen die u tijdens uw gevangenschap onderging stelt het CGVS zich vragen. Zo kon u hierover weinig meer vertellen dan dat u geslagen en beledigd werd, en amper de plaats beschrijven waar u vastgehouden werd (CGVS, p. 20). Uw verklaring hiervoor was dat uw ogen toen bedekt waren, wat echter geen afdoende verklaring is om van een dergelijke ingrijpende gebeurtenissen niet meer te kunnen vertellen of geen andere zintuiglijke waarnemingen te kunnen weergeven. Bovendien is het niet logisch dat u gemarteld zou zijn, zonder dat er ook maar enig doel aan deze marteling gekoppeld werd. U verklaarde namelijk dat ze geen info van u probeerden te verkrijgen en dit enkel voor hun genot leken te doen (CGVS, p. 20). Hoewel dit niet onmogelijk is, lijkt de manier waarop u en F. volgens uw beschrijvingen ontvoerd werden, om meer te draaien dan puur sadisme. Ook het feit dat u vermoedt dat F. misschien omwille van zijn werk ontvoerd en vermoord werd (zie boven), doet toch verwachten dat ze u dan ook info over dit kantoor zouden gevraagd hebben gezien u via uw werk als chauffeur toch ook bepaalde info hierover zou kunnen geven.

Bovendien verklaarde u bij DVZ dat u niet wist op welke manier uw vader losgeld betaalde aan de ontvoerders (vragenlijst CGVS, p. (...)). Het feit dat u ook hier niet meer informatie over vroeg, doet wenkbrauwen fronsen. Bovendien is de betaling van dit losgeld volgens u de reden dat uw zaak door de politie geseponeerd werd (CGVS, p. 14), waardoor men toch kan verwachten dat u hier meer interesse in zou tonen. Opnieuw weet u over dit element bepaalde zaken wel en andere zaken niet, zo kan u wel zeggen wanneer dit losgeld betaald werd, hoe uw vader eraan geraakte, en hoeveel losgeld er juist gevraagd werd (CGVS, p. 14; vragenlijst CGVS, vraag 5). Het feit dat u over een ander element, de manier van betaling, verklaart niks te weten, doet dan ook hier afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Ook het feit dat u verklaarde dat zowel u als F. door het betalen van het losgeld normaal gezien vrijgelaten zouden worden, waarna F. nog op de dag van het betalen dood werd teruggevonden en u de dag erna werd vrijgelaten komt ongeloofwaardig over (CGVS, p. 22). Het is namelijk niet aannemelijk dat indien voor jullie beiden losgeld gevraagd werd, ze één van de personen zouden vermoorden en de andere zouden vrijlaten. Hoewel het inderdaad voorvalt dat ontvoerders hun slachtoffers ook na het betalen van losgeld vermoorden in Bagdad, is het bizar dat zij hierbij één van jullie twee wel zouden laten leven. Ook het feit dat het lijk van F. nog dezelfde dag werd vrijgegeven en u pas de dag erna vrijgelaten werd, zijn elementen die de geloofwaardigheid van uw verklaringen in vraag stellen.

Verder stelt het CGVS zich vragen bij de geloofwaardigheid van de dreigtelefoon die u verklaarde ontvangen te hebben in oktober of november 2014, gezien u hier niets over vermeldde tijdens uw gehoor bij DVZ (vragenlijst CGVS, vraag 5). Nadat u hiermee geconfronteerd werd, stelde u dat u dit wel vermeld zou hebben op DVZ (CGVS, p. 15). Indien u dit zou gedaan hebben, zou dit ook blijken uit het verslag van uw interview bij DVZ. Het louter stellen dat u dit wel gezegd heeft, is dan ook geen afdoende verklaring voor deze tegenstrijdigheid. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen bijkomend aangetast.

Tot slot wil het CGVS erop wijzen dat u tijdens uw gehoor op DVZ en op het CGVS tegenstrijdige verklaringen gaf over uw woonplaatsen. Zo stelde u bij DVZ dat u van 1988 tot 2006 in Saydiya woonde en daarna tot uw vertrek op 6 augustus 2015 in Mansour (verklaring DVZ, vraag 10). Bij het CGVS verklaarde u echter dat u in 2010 definitief teruggekeerd was naar Saydiya (CGVS, p. 5). Hierna werd u geconfronteerd met het feit dat dit niet klopte met uw verklaringen bij DVZ, waar u zelfs nog toegevoegd had dat uw ouders in 2014 terug gekeerd waren naar Saydiya en u in Mansour gebleven was omdat u daar werkte (verklaring DVZ, vraag 10). U trachtte deze tegenstrijdigheid uit te klaren door te stellen dat de hele familie is terug gekeerd in 2009 (in plaats van in 2014) en u wat later, maar dat uw definitieve terugkeer in 2010 was (CGVS, p.5). Hiermee klaarde u echter allesbehalve uw vorige tegenstrijdigheden uit en stelde u opnieuw dat u terugkeerde in 2009 en 2010 terwijl u volgens uw verklaringen bij DVZ helemaal niet teruggekeerd was. Het feit dat u ook over dergelijke zaken niet zonder

tegenstrijdigheden kan vertellen, straalt negatief af op de geloofwaardigheid van uw verklaringen in het algemeen.

Zelfs indien uw vervolgingsfeiten wel geloofwaardig zouden bevonden zijn, wat in deze zaak niet het geval is, dan zou het feit dat u pas meer dan een jaar na de feiten van uw ontvoering en ongeveer tien maanden na de dreigtelefoon besloot uw land te verlaten, bovendien de ernst en actualiteit van de voorgehouden vrees voor vervolging in ernstige mate relativeren. Als verklaring voor uw late vertrek stelde u ten eerste dat u na uw ontvoering en foltering een paar maanden moest herstellen (CGVS, p. 15). Het feit dat u enkele maanden moest herstellen, is echter nog steeds geen verklaring voor het feit dat u ook na uw herstel nog ettelijke maanden wachtte om uw land te verlaten. Verder stelde u dat u niet kon vertrekken omdat het onderzoek nog gaande was, en dat u volgens de traditie van de stam moest wachten tot de daders geïdentificeerd werden (CGVS, p. 15). Ook deze elementen zijn geen afdoende verklaring voor uw late vertrek, gezien er logischerwijs verwacht kan worden dat indien men een gegronde vrees voor zijn leven koestert in zijn land van herkomst, dergelijke zaken geen reden zijn om een vlucht uit dit land uit te stellen. Zeker gezien u zelf verklaarde dat de politie de zaak niet ernstig nam (CGVS, p. 15), is het niet aannemelijk dat u toch wachtte op de uitkomst van de zaak. Hiermee wordt zowel de ernst als de actualiteit van uw vrees op de helling gezet.”

Verzoeker merkt op dat het onvoldoende is voor de Commissaris-generaal om, op basis van verzoekers verklaringen dat hij in het verleden geen problemen kende omwille van het feit dat hij soenniet is, te besluiten dat verzoeker geen vrees kent voor vervolging omwille van zijn soennitische achtergrond. Dienaangaande merkt de Raad op dat de vrees voor vervolging *in concreto* dient te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke. Uit de informatie beschikbaar in het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker bij het verlaten van Irak geen problemen kende omwille van zijn soennitische achtergrond (CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 6). Verder zijn er, mede gelet op de hoger gedane vaststelling, in hoofde van verzoeker voorts geen concrete aanwijzingen dat hij louter omwille van het feit dat hij soenniet is zou dreigen te worden gevisieerd of vervolgd in Bagdad. Een loutere verwijzing naar het sektarisch geweld en de volatiele situatie in Bagdad toont niet aan dat verzoeker in Irak een gegronde vrees voor vervolging zou hebben.

Verzoeker legde verschillende documenten neer ter staving van zijn asielaanvraag. Verzoekers identiteitsdocumenten hebben louter betrekking op persoonsgegevens en veranderen aldus niets aan bovenstaande analyse. Wat de overlijdensakte van verzoekers neef en de arrestatiebevelen en foto's van verzoekers vermeende belagers betreft, dient opgemerkt te worden dat een document, om bewijswaarde te hebben, coherente en geloofwaardige verklaringen dient te ondersteunen. Gelet op bovenstaande vaststellingen is dit *in casu* niet het geval. Bovendien betreffen de overlijdensakte en de arrestatiebevelen slechts kopieën of foto's, waarvan de inhoud en de vorm gemakkelijk via knip- en plakwerk te fabriceren is. De Raad verwijst naar objectieve informatie (Landeninformatie, stuk 14, nr. 5), met name de COI Focus *“Irak. Corruptie en documentenfraude”* van Cedoca van 8 maart 2016, waaruit blijkt dat er in Irak op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie, zowel in Irak als daarbuiten, kunnen worden aangekocht. Wat de foto's van verzoekers verwondingen betreft, wijst de Raad erop dat aan privé-foto's geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie kunnen bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Bovendien kan verzoeker, gelet op de algemene ongeloofwaardigheid van zijn asielaanvraag, niet aantonen dat de verwondingen afkomstig zouden zijn van de feiten zoals voorgehouden door verzoeker.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.4. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De Commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (Landeninformatie, stuk 14, nr. 1 en 2) omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad daarnaast dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de

individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door een aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Het staat niet ter betwisting dat er in Irak een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus te worden gericht op de regio waar verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio, of de route daarheen, een risico loopt in de zin van voormeld artikel 48/4, § 2, c) (zie *“Article 15(c) Qualification Directive (2011/95/EU), A judicial analysis”* van EASO van december 2014, nr. 1.8).

Uit de landeninformatie die wordt bijgebracht door verzoeker en verweerder kan niet worden afgeleid dat zich in Bagdad, hoewel de veiligheidssituatie er complex, problematisch en ernstig is, militaire acties afspelen. De landeninformatie in het dossier maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden (“IDP’s”) op te vangen en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug te keren naar onder andere Bagdad.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio’s van Irak (IDP’s) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer geïsoleerd dan de andere soennieten in Bagdad. De recente betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad geïsoleerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Zo vond er op 3 juli 2016 in de wijk Karrada een aanslag plaats met een groot aantal burgerslachtoffers. Daarnaast vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of

onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dat jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk.

De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjiiitische militieën, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico zouden lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoekers betoog is niet van die aard dat het afbreuk doet aan het voorgaande. Waar hij stelt dat de laatste update van de Commissaris-generaal niet recent genoeg is om de situatie correct te kunnen beoordelen, dient opgemerkt te worden dat de Commissaris-generaal bij aanvullende nota van 9 maart 2017 COI Focus "*Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad.*" van 6 februari 2017 heeft toegevoegd, waarin dezelfde informatie genoegzaam bevestigd wordt.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de Commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien april tweeduizend zeventien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. VAN CAMP